



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2945/2024
27.10.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелене Ивановић, председника већа, Жељка Шкорића и Добриле Страјина, чланова већа, у парници из радног односа тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Љубомир Дабетић, адвокат из ..., против туженог Завода за заваривање доо Београд, чији је пуномоћник Богосав Самарцић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 679/24 од 20.03.2024. године, у седници већа одржаној 27.10.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 679/24 од 20.03.2024. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиле за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П1 37/20 од 20.11.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле и поништено као незаконито решење туженог о отказу уговора о раду бр. .../... од 12.12.2019. године. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљу врати на рад, у року од осам дана од дана пријема пресуде, под претњом принудног извршења. Ставом трећим изреке, одбачен је, као недозвољен, тужбени захтев тужиле да се обавезе тужени да је по враћању на рад распореди на радно место које одговара њеној стручној спреми, знању и способностима у року од осам дана од дана пријема пресуде, под претњом принудног извршења. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади штету у виду изгубљене зараде за период од 12.12.2019. године закључно са 31.08.2023. године у укупном износу од 2.484.011,28 динара, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да у име и за рачун тужиле уплати припадајуће доприносе за обавезно социјално осигурање, за период од 12.12.2019. године закључно са 31.08.2023. године, као у овом ставу изреке. Ставом шестим изреке, обавезан је тужени да тужиљи

накнади трошкове поступка у износу од 321.970,00 динара са законском затезном каматом на износ од 114.750,00 динара у року од осам дана од дана пријема пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 679/24 од 20.03.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу првом, другом, четвртном, петом и шестом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужила је поднела одговор на ревизију.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23-други закон) – у даљем тексту: ЗПП и утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, ни друге битне повреде одредаба парничног поступка, због којих се ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је код туженог према Уговору о раду од 27.11.2017. године, засновала радни однос на неодређено време, на радном месту у сектору ..., почев од 31.12.1984. године. Побijаним решењем тужили је отказан уговор о раду и престао јој је радни однос са даном 12.12.2019. године. Тужили је стављена на терет повреда радне обавезе из члана 179. став 2. тачка 1) Закона о раду - несавесно и немарно извршавање радних задатака, јер је у последњих годину дана самоиницијативно у више наврата у току радног времена напуштала своје радно место и излазила из просторија послодавца, а ван времена предвиђеног као пауза. Упозорење у коме је описана наведена повреда радне дисциплине тужили је упућено дана 31.10.2019. године, али јој није уручено. Тужили је стављена на терет и повреда из члана 179. став 3. тачка 8) Закона о раду – непоштовање радне дисциплине, јер се на радном месту дрско понашала, обраћала се директору и запосленима са мноштвом увреда, претњи и агресивним понашањем, виком и лупањем вратима. Тужени је дана 21.11.2019. године сачинио упозорење на постојање другог отказног разлога, које је тужили достављено и на које се тужила изјаснила. На основу налаза и мишљења вештака економско-финансијске струке утврђена је висина нето зарада које би тужила примила да је у утуженом периоду била у радном односу код туженог.

Код тако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су усвојили тужбени захтев тужиле и оспорено решење о отказу уговора о раду од 12.12.2019. године поништили. Ово стога што упозорење од 31.10.2019. године није достављено тужили на начин прописан чланом 180. ст. 1. и 2. Закона о раду, чиме је повређена прописана процедура отказа. Такође, у упозорењу од 21.11.2019. године, које се односи на други отказни разлог, нису конкретизоване претње и увреде, опис догађаја је уопштен, па и тако наведен у упозорењу и решењу не одговара опису догађаја из исказа сведока.

Одредбом члана 180. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05... 75/14), прописано је да је послодавац дужан да пре отказа уговора о раду у случају из члана 179. ст. 2. и 3. овог закона, запосленог писаним путем упозори на постојање разлога за отказ уговора о раду и да му остави рок од најмање осам дана од дана достављања упозорења да се изјасни на наводе из упозорења. Ставом 2. истог члана прописано је да је у упозорењу из става 1. овог члана послодавац дужан да наведе

основ за давање отказа, чињенице и доказе које указују на то да су се стекли услови за отказ и рок за давање одговора на упозорење.

Одредбом члана 185. истог закона, прописана је обавеза послодавца да запосленом лично достави акт о отказу уговора о раду.

Одредбом члана 191. став 1) истог закона, прописано је да ако суд у току поступка утврди да је запосленом престао радни однос без правног основа, на захтев запосленог, одлучиће да се запослени врати на рад, да му се исплати накнада штете и уплате припадајући доприноси за обавезно социјално осигурање за период у коме запослени није радио.

Врховни суд налази да се неосновано ревизијом туженог указује на погрешну примену материјалног права.

Сагласно наведеном, како је упозорење део процедуре отказа уговора о раду, то оно има значај неопходне процесне претпоставке за правилност и законитост решења о отказу уговора о раду, па су и за доставу упозорења прописана правила личног достављања. Тужени не може донети решење о отказу уговора о раду пре него што омогући запосленом да се брани од навода који су му стављени на терет. У конкретном случају тужили није омогућено да изнесе своју одбрану у погледу првог отказног разлога - члана 179. став 2. тачка 1) Закона о раду, пре доношења отказног решења, имајући у виду да јој достављено упозорење на постојање овог разлога за отказ уговора о раду. Поред тога, у погледу другог отказног разлога (наведеног у упозорењу од 21.11.2019. године), изостала је и конкретизација учињене повреде радне дисциплине, на основу које би се могле прецизно идентификовати радње наведене повреде које су тужили стављене на терет и оценити њихово постојање.

С обзиром на наведено, по оцени Врховног суда, правилно су нижестепени судови закључили да је оспорено решење туженог о отказу уговора о раду од 12.12.2019. године незаконито. За своју оцену суд је у побијаној пресуди дао довољне и потпуне разлоге које у свему као правилне прихвата и Врховни суд.

Како је тужили незаконито престао радни однос, правилно је применом члана 191. став 1. Закона о раду обавезан тужени да тужилу врати на рад, да јој исплати накнаду штете и уплати припадајуће доприносе за обавезно социјално осигурање за период у коме није радила.

Врховни суд није посебно разматрао наводе ревизије који се у претежном делу односе на спроведени доказни поступак и оцену доказа јер исти у смислу члана 407. став 2. ЗПП не представљају дозвољен ревизијски разлог, нити се истима доводи у сумњу правилност примене материјалног права.

Имајући у виду наведено, Врховни суд је нашао да ревизију треба одбити као неосновану, па је на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Како је ревизија туженог одбијена као неоснована, у смислу члана 153. став 1. ЗПП, одбијен је и захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

С обзиром на то да одговор тужиле на ревизију туженог није обавезан, одбијен је и захтев тужиле за накнаду трошкова одговора на ревизију.

**Председник већа – судија
Јелена Ивановић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић